

Arrest

nr. 95 164 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2012 met referentenummer 19564.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BLEYENBERGH, die *loco* advocaat S. LE PAIGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als meerderjarige descendent ten laste. Bij het indienen van deze aanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden en uiterlijk tegen 26 maart 2012 het bewijs over te leggen van storting(en) gedaan in het verleden, alsook het bewijs te leveren van het inkomen van de gevestigde. Tevens werd haar gevraagd het bewijs te leveren dat ze niet ten laste is van het OCMW en er werd ze verzocht om een attest van onvermogen voor te leggen.

Op 26 maart 2012 legde verzoekster bijkomende stukken neer.

Op 15 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/12/2011 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende redenen geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die ten hunnen laste zijn.

De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon: de voorgelegde verklaring op eer door een derde kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien de verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Bijgevolg heeft betrokkene niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 3° en wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster benadrukt dat de beslissing werd genomen zonder haar te horen. Ze betwist niet dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), doch meent dat het horen in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist kan zijn. Zij verduidelijkt dat zulks niet betekent dat zij mondeling diende te worden gehoord, doch dat zij de kans moet hebben gekregen om haar standpunt op nuttige wijze naar voor te brengen. Tevens wijst zij er op dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dient beschouwd te worden als een ernstige maatregel die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en van die aard is om haar belangen zwaar aan te tasten, zodat zij diende te worden gehoord.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vloeit de bestreden beslissing voort uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op een persoonlijk gedrag van verzoekster, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster houdt verkeerdelijk voor dat de beslissing een beëindiging van het verblijfsrecht inhoudt.

Verzoekster vraagt dat haar een voordeel wordt toegekend, met name de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren en dit zelfs niet in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Verzoekster heeft echter de mogelijkheid gekregen om haar standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten met name op het ogenblik van de aanvraag en bij het binnenbrengen van bijkomende stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden bestaan, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Verzoekster verwijst naar de bestreden beslissing waarin verweerder motiveert dat zij zich enkel op een verklaring van een derde heeft gebaseerd en dat dergelijke verklaring niet als afdoend bewijs kan worden aanvaard om reden dat zij niet naar haar waarachtigheid en feitelijkheid kan worden getoetst. Zij vervolgt dat verweerder nagelaten heeft om haar uit te nodigen om haar alsnog de mogelijkheid te bieden het bewijs te leveren dat ze aanspraak kan maken op een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen, met name dat verzoekster als bloedverwant in neergaande lijn dient aan te tonen dat ze ten laste is van de referentiepersoon doch dat ze niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest daar de voorgelegde verklaring op eer door een derde niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster meent dat zij in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel diende te worden uitgenodigd om het bewijs te leveren dat zij alsnog in aanmerking komt om aanspraak te maken op een verblijfskaart.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster kan echter niet worden gevolgd waar zij meent dat zulks inhoudt dat zij diende te worden uitgenodigd om het bewijs te leveren dat zij in aanmerking komt voor een verblijf. Aan verzoekster werd bij het indienen van haar aanvraag gevraagd om binnen de drie maanden en uiterlijk tegen 26 maart 2012 het bewijs over te leggen van stortingen gedaan in het verleden, alsook het bewijs te leveren van het inkomen van de gevestigde. Tevens werd haar gevraagd het bewijs te leveren dat ze niet ten laste is van het OCMW en er werd ze verzocht om een attest van onvermogen voor te leggen. Op 26 maart 2012 legde verzoekster bijkomende stukken neer. Het is aan verzoekster om er voor te zorgen dat zij haar aanvraag voldoende stoffeert en dat zij alle relevante stukken neerlegt die kunnen bewijzen dat zij in aanmerking komt voor een verblijf.

Verzoekster kan haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op verweerder. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster nalaat *in concreto* aan te geven welk bewijs zij nog zou kunnen aanbrengen. Zo verzoekster in het bezit is van nieuwe stukken die kunnen bewijzen dat zij wel degelijk in aanmerking voor een recht op verblijf als familielid van en burger van de Unie, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat ze ten laste is van haar ouders en dat ze geenszins ten laste is van het sociaal zekerheidsstelsel. Zij verwijst naar stortingen gedaan op 1 september 2011 en 20 april 2012 door haar ouders aan de Antwerp International Business School. Zij stelt dat uit de inkomsten van haar ouders voldoende blijkt dat zij niet ten laste is van het sociaal zekerheidsstelsel. Zulks blijkt ook uit de neergelegde verklaring van het OCMW. Verder wijst verzoekster er op dat zij is aangesloten bij de mutualiteit en dat zij bijgevolg over een ziekteverzekering beschikt. Zij duidt er ook op dat de bloed- of aanverwantschapsband bewezen werd door middel van een geboorteakte.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht op bewaring wordt gedeeld op voorwaarde dat de ander houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

(...)”

Verzoekster is meerderjarig en diende om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie aldus aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden werd het verblijfsrecht haar niet geweigerd om reden dat zij afhankelijk zou zijn van het OCMW of dat de referentiepersoon niet voldoende inkomsten zou hebben. Noch betwist verweerder dat zij over een ziekteverzekering beschikt of dat de afstammingsband werd bewezen door de geboorteakte. In de bestreden beslissing wordt als reden van de weigering aangegeven dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste zijn”, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend

middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent, waarbij artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

In casu werd aan verzoekster onder meer gevraagd aan te tonen om het bewijs van stortingen in het verleden voor te leggen. Op 26 maart 2012 legde verzoekster een verklaring op eer voor van een derde die verklaart de som van 3000 euro verkregen van de referentiepersoon te hebben overgemaakt aan verzoekster. Verder legde verzoekster uittreksels van de bankrekening van de referentiepersoon neer. Uit deze uittreksels kan niet worden afgeleid dat er ooit stortingen zouden zijn gedaan aan verzoekster. Uit hetgeen aangeduid staat op deze bankuittreksels lijkt het dat verzoekster hiermee de inkomsten van de referentiepersoon wenste te verduidelijken. Het inkomen wordt echter niet betwist. Het enige stuk dat voorligt waaruit zou moeten kunnen afgeleid worden dat er stortingen in het verleden zijn gedaan aan verzoekster is de verklaring op eer van een derde. Dienaangaande stelt verweerder dat een dergelijke verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Verzoekster betwist dit geenszins. Waar verzoekster in haar middel verwijst naar stortingen gedaan door haar ouders aan de Antwerp International Business School, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins bewijst dat zij in het verleden ten laste was van haar ouders. Dergelijke stortingen tonen enkel aan dat het inschrijvingsgeld van haar studies betaald werd door haar ouders voor haar komst naar België. Het is niet kennelijk onredelijk om dit niet als een afdoende bewijs van het ten laste zijn te beschouwen. Het komt de Raad voor dat verweerder op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU